

brænderier oſv., der kræve Forøgelse af Materiellet. Man vilde alſaa ved at følge det erede Flertal lægge et ſaadant Baand paa Trafiken, at Banerne ikke kunde være til deres Sovedhenſigt, ſom jo er at tilfredsſtille Publikums Onſker med Henſyn til Trafiken, og man vilde derfor berede Publikum et betydeligt Tab, deſom man vedtog Forſlaget under Nr. 6. Jeg kan hellerikke forſtaa, hvorledes en Lov om, hvorvidt det fornødne Materiel til Nordveſtbanen er anſkaffet, kan gjøre det naturligt og rimeligt, at hindre Tilveiebringelſen af det fornødne Materiel til de øvrige ſjællandske Baner, thi ſelv om man kom til det Reſultat, hvad jeg paa Forhaand føler mig forviſet om, at der ikke er Grund til at vente, at der var anſkaffet for lidt Materiel til den nordveſtſjællandske Bane, vilde det dog i lige høj Grad være nødvendigt at raade Bod paa Manglerne ved Materiellet. Sovebſagen ved Jernbaner er jo i ethvert Tilfælde at yde Publikum og Landet den Nytte, ſom er Betingelſen for, at de overhovedet komme tilſtede. — At tilſpøe en Paſſus ſom den, der af det ſamme Flertal er foreſlaet ſubdiært under Nr. 7, kan jeg ligesaa lidt tilraade, thi jeg vil ikke kunne modtage Loven med en ſlig Forpligtelſe for Selſkabet. Dette Forſlags Vedtagelſe vil være enſebetydende med, at § 10 gif ud, idet jeg iſaafald ikke fra mit Standpunkt kan berolige mig med at have gjort Alt for at opnaa den Nytte, ſom det i Publikums og Landets Interesſe er min Pligt at ſøge at ſtabe gjennem Lovforſlaget. Saaſremt derfor enten det ene eller det andet af diſe Forſlag vedtages, vil jeg være i det Tilfælde at maatte ſøge gjennem yderligere Forhandlinger at tilveiebringe en Forandring paa dette Punkt. — I Henſeende til Forſlaget under Nr. 8, anſer jeg det for rigtigt at give nogle nærmere Oplyſninger om det ſidſte Punktum af 1ſte Stykke i § 10, der jo er fremkommet fra min Side i Landſtinget. I Anledning af at den erede Ordfører udtalte ſig ſom om Folkethinget havde ſluttet ſig til § 10, indtil den omhandlede Paſſus blev tilføjet, vil jeg dog førſt incidenter nævne, at jeg, hvis Folkethinget var blevet ſtaaende ved den 1ſte Del af § 10, vilde have anſet mig for bunden ved en Afgjørelſe, ſom var fremkaldt ved mit eget Initiativ; men jeg beder erindret, at dette ingenkunde var Thingets Stilling til denne Sag. Man ſhørrede nemlig hele Paragraphen efter førſt at have vedtaget mit Endringsforſlag, ſaa at mine Øender alſaa vare aldeles fri efter den Holdning, Thinget ved ſin Afſtemning havde indtaget. Jeg nævner kun dette af Henſyn til min perſonlige Stilling til Sagen; thi med ſelve dennes Realitet har det i og for ſig Intet at gjøre. — Hvad nu angaar den i det andet Thing tilſpøede Paſſus, maa jeg udtale, at det forekommer mig utvivſomt at være forſtandigt, ikke at tvinge Selſkabet til at vedligeholde ſaadanne Dele af dets Materiel, der maa ſiges ikke at egne ſig til Vedligeholdelſe. Vil man nu

ſvare, at der ved Vedligeholdelſe af Driftsmateriellet maa forſtaas, at der, naar et Stykke bliver ubrugeligt, ſkal anſtaffes et nyt, da kan jeg ikke opfatte Forſøbet ſaaledes. Det maa nemlig erindres, at den Forpligtelſe til at vedligeholde Materiellet, hvorom her er Tale, og ſom er knyttet til Bevillingen af 1 Million Kr. i § 10, ingenkunde er knyttet til Vedligeholdelſe af alt Selſkabets Materiel. Selſkabet har for ſine Driftsindtagter aarlig anſkaffet et betydeligt Materiel, men til intet af dette Materiel er den nævnte Betingelſe knyttet. Det Materiel, ſom er anſkaffet paa denne Maade, behandler og betragter Selſkabet paa ſamme Maade ſom enhver anden privat Inſtitution behandler og betragter de Varer og Gjenſtande, den bruger i ſin Forretning; men hvad der derimod er anſkaffet for Reſervefondens Midler er tilſtede Stykke for Stykke og bevares, for at man ſtadig kan være ſikker paa at forefinde, hvad der er anſkaffet. Det vilde dog imidlertid være mindre henſigtsmæssigt at vedligeholde ſaadanne Stykker af Materiellet, der enten ere foreldede eller ſaa udfliede, at de ikke kunne benyttes, og det forekommer mig derfor forſtandigt, at man tillader Salget af ſaadanne Gjenſtande, imod at det Beløb, ſom derved indkommer, reſerveres for Reſervefonden. Derfor er Forſlaget til § 10 kommet frem, og jeg finder det ikke rigtigt at vedtage Forſlaget under Nr. 8. Dette vilde dog ſelvfølgelig ikke være afgjørende med Henſyn til min Stilling til Sagen, ſaaledes at jeg deri vilde ſe nogen væſentlig Hindring for Loven, medens derimod Vedtagelſen af Forſlagene under Nr. 6 og 7 ſelvfølgelig vil bringe mig i den beklagelige Nødvendighed at maatte ſøge tilveiebragt en Forandring, da jeg, ſom ſagt, ikke kan anſe det for forſvarligt at ſtoppe Driften gjennem Negtelſe af de Midler, der maa anvendes til en forſtandig og henſigtsmæssig Anſtaffelſe af Materiel.

Ordføreren (Tauber): Jeg ſkal tillade mig nogle Bemærkninger overfor den meget erede Miniſter. Hvad Hellerupbanen angaar, anførte den meget erede Miniſter, at Onſket om den var ikke fremkommet fra det ſjællandske Jernbaneselſkab, men fra Beboerne af den øſtlige Del af Kjøbenhavn, ſom havde Interesſe i, at denne Bane blev anlagt, men det Samme gjælder om Hørſholmabanen. Onſket om den er ikke fremkommet fra Rigsdagen, men fra Beboerne af Egnen Nord for Kjøbenhavn, ſom have Interesſe i at faae den. Begge diſe Baners Oprindelſe er ſølgelig den ſamme, og naar det ene Forſlag, ſom den høitærede Miniſter udtrykte ſig, ikke fortjener at vedtages, tror jeg, at der i ſamme Grad — ligesaa meget og ligesaa lidt — kan ſiges det Samme om det andet Forſlag; thi den Omſtændighed, at det ene Forſlag er adopteret, er knæsat af Regjeringen, medens det andet kun ſtylber dette ringe Things Initiativ ſin Fremkomſt, kan ikke gjøre dette ſidſte mindre for-